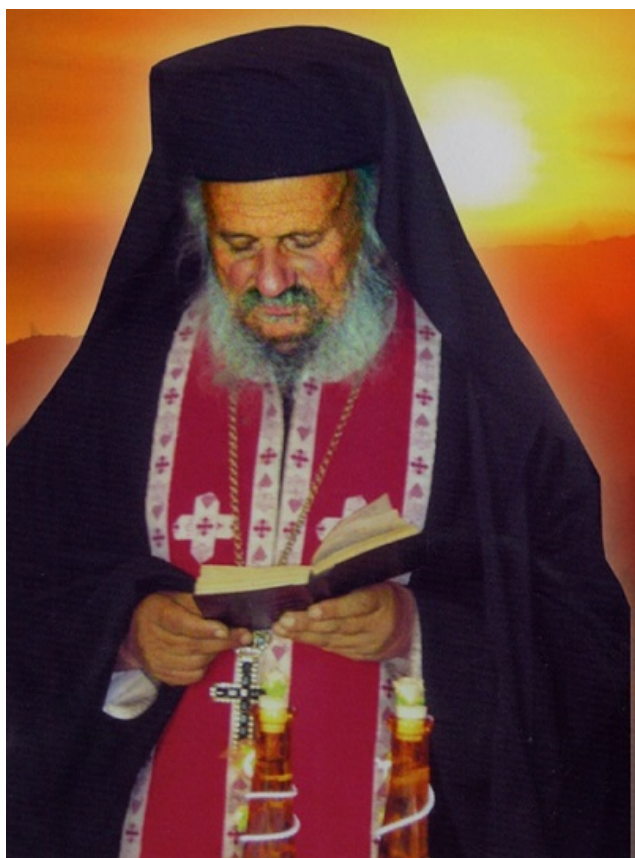

23 Οκτωβρίου 2021

Ιερομόναχος Σεραφείμ Δημόπουλος, οι διά Χριστόν σαλότητές του

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

Ιερομόναχος Σεραφείμ Δημόπουλος (1937-2008).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Περιστασιακά έκανε σαλότητες πιθανόν για να αναχαίτιση το κύμα των ανθρώπων

που καθημερινά αυξανόταν ή για να περιφρονηθή από τους ανθρώπους και να αποφεύγει τους επαίνους. Απέφευγε με κάθε τρόπο την δημοσιότητα και την προβολή. Εχαιρέτο με την περιφρόνηση και τον χλευασμό.

Πέρα από την γενική εξωτερική του εικόνα -αναμαλλιασμένος και με λυμένα τα κορδόνια των παπουτσιών-, η συνηθέστερη σαλότητά του ήταν να υψώνει την παλάμη του ή ένα σπιρτόκουτο ανάμεσα από αυτόν και τον συνομιλητή του κάνοντας πως προσπαθεί να κρύψει το πρόσωπό του.

Απέφευγε να κοιτάζει τους ανθρώπους στο πρόσωπο και ιδιαίτερα γυναίκες. Μπορεί να τις εξομολογούσε χωρίς, ούτε για μία στιγμή, να τις κοιτάξει. Ίσως για να έχει καθαρότητα νοός [του νου], όμως ο κόσμος το εκλάμβανε ως παραξενιά (ιδιοτροπία).

Κάποτε, αν και το απέφευγε, αναγκάστηκε να παρευρεθή σε τράπεζα, που παρέθεσε η Μητρόπολη με άλλους ιερείς και, όπως ήταν ατημέλητος, τράβηξε τα βλέμματα των υπολοίπων. Ύψωσε τότε ένα κουτάλι και άρχισε να καθρεφτίζεται στην πίσω πλευρά του. Έκανε πως δήθεν καλλωπίζεται (διόρθωνε τα μαλλιά... κ.ά.), κάνοντας διάφορους μορφασμούς μιας υποκριτικής κενοδοξίας.

Κάποιος που τον επαινούσε σε τρίτους τον επισκέφτηκε ημέρα Παρασκευή και ο Γέροντας βγήκε να τον υποδεχτή τρώγοντας τυρί. Ενώ σε κάποιον άλλο έβγαλε ένα πακέτο χαρτονομίσματα και έκανε πως τα μετρούσε ξανά και ξανά με προσποιητό ενδιαφέρον.

Κάποτε ζήτησε από τσιγγούνη ιερέα να του πληρώσει το εισιτήριο του λεωφορείου για να επιστρέψει στην Λάρισα. Ο ιερέας δυσαρεστημένος αγόρασε και του έδωσε το εισιτήριο. Όταν ξεκίνησε το λεωφορείο, ο Γέροντας του είπε: «Μπα!... καλύτερα να πάω με τα πόδια», και έφυγε πεζός, αφήνοντας πίσω εκνευρισμένο τον ιερέα.

Ως Αρχιμανδρίτης φορούσε έναν πολύ απλό σιδερένιο σταυρό και οι υπόλοιποι ιερείς περιπαικτικά του λέγανε:

- Από ποιο σιδηρουργείο τον αγόρασες;

Με λυμένα τα κορδόνια και με μία τρύπια τσάντα από τα ποντίκια, κατέβαινε στην πόλη και τραβούσε την προσοχή των περαστικών. «Γέροντα, θα σας πέσουν τα κλειδιά και τα πράγματα που έχετε στην τσάντα από τις πολλές τρύπες», του λέγανε, αλλά εκείνος αδιαφορούσε. Τον έβλεπαν να κάθεται στο δάπεδο του οικοτροφείου να συγγράφη και άλλες φορές να ξαπλώνει στο δάπεδο του Ναού για να ξεκουραστή.

Κάποτε ο οδηγός που τον μετέφερε σταμάτησε γιατί χρειάστηκε να πάρη κάτι από

το περίπτερο. Όταν γύρισε, βρήκε τον Γέροντα να έχει ανοιχτή την πόρτα του αυτοκινήτου και τα πόδια του τα είχε απλωμένα στο ταμπλώ του αυτοκινήτου. Ο κόσμος περνούσε από το πεζοδρόμιο και τον έβλεπε με απορία.

Με όλα αυτά κάποιοι δυσφορούσαν -ιδιαίτερα κάποιοι ιερείς που πίστευαν ότι τους «χαλάει» την εικόνα προς τα έξω, στον κόσμο-, ενώ κάποιοι άλλοι τον θεωρούσαν πλανημένο ή σαλεμένο. Ωστόσο οι περισσότεροι ένιωθαν την καθαρότητα της ψυχής του και τον ευλαβούντο.

Έκρυβε επιμελώς το παρελθόν του, τα καλά του έργα, την άσκησή του και τις αρετές του. Αν έβλεπε πως κάποιος τον ευλαβείτο πολύ και τον διαφήμιζε στους άλλους αδιάκριτα, τον απομάκρυνε από κοντά του.

Ποτέ δεν άφηνε να του φιλούν το χέρι του. Το τραβούσε με τέτοιο τρόπο που δεν προλάβαινες να το ασπαστής. Όταν του ζητούσε κάποιος λαϊκός την ευχή του, ο π. Σεραφείμ, απαντούσε «την δική σου».

Έκανε παρατήρηση σε ένα ιερέα που εξομολογούσε. Εκείνος την δέχθηκε ταπεινά λέγοντας:

- Τι περιμένεις, Γέροντα, από έναν ανεπρόκοπο, σαν κι εμένα; Εγώ είμαι ψόφιο σκυλί.

Αμέσως ο Γέροντας έπεσε στο έδαφος μέσα στον κουρνιαχτό και έλεγε:

- Εγώ είμαι ψόφιο σκυλί...

Και χτυπιόταν στο χώμα από ταπείνωση.

Απόσπασμα από το βιβλίο, «Ασκητές μέσα στον κόσμο», τόμος β', Άγιον Όρος.

<https://bit.ly/3pv61bp>